

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/87/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4407205901
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4407205901.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovej a členiek senátu JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v spore žalobcu: Rímskokatolícka cirkev, Biskupstvo Nitra, so sídlom Námestie Jána Pavla II. číslo 7, Nitra, IČO: 35 593 008, zastúpený: Petruška & partners s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Kupecká 18, Nitra, IČO: 47 254 882, proti žalovanému: LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Námestie SNP 8, Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, o vydanie nehnuteľností, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 10C/92/2007-1252 zo dňa 30. júla 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 2 ods. 1, ods. 2, § 3 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 4 ods. 1, § 5 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej ako „Zákon o navrátení vlastníctva“), ako aj zisteným skutkovým stavom, na základe čoho dospel k záveru, že žalobca, resp. jeho právny predchodca zákonom stanoveným spôsobom neuplatnil svoje právo včas, čím došlo k preklúzii práva a preto žalobu zamietol.

2. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviedol, že pôvodný žalobca Rímskokatolícka cirkev, Bratislavsko - trnavská arcidiecéza, Hollého 10, Trnava, IČO: 00 419 72 (ďalej aj ako „pôvodný žalobca“), sa v konaní domáhal voči pôvodnému žalovanému v 1/ rade Slovenskému pozemkovému fondu, Búdková 36, Bratislava, IČO: 17 335 345 (ďalej aj ako „pôvodný žalovaný v 1/ rade“) a pôvodnému žalovanému v 2/ rade LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, Námestie SNP 8, Banská Bystrica, IČO: 36 038 351 (ďalej aj ako „žalovaný“ alebo „pôvodný žalovaný v 2/ rade“), vydania nehnuteľností, bližšie špecifikovaných v petíte žaloby, a to spolu s dokumentáciou, ktorá k nim prislúcha, všetko do troch dní po právoplatnosti rozsudku. Uznesením súdu prvej inštancie č. k. 10C/92/2007-420 zo dňa 23.10.2009 bolo vyhovené návrhu, aby do konania na miesto pôvodného žalobcu vstúpila Rímskokatolícka cirkev, Biskupstvo Nitra, Námestie Jána Pavla II. číslo 7, Nitra, IČO: 35 593 008, ktorá vystupuje v súčasnosti ako žalobca. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 10C/92/2007-733 zo dňa 10.06.2015 pripustil zmenu žaloby, následne rozhodol rozsudkom č. k. 10C/92/2007-930 zo dňa 21.09.2017 tak, že žalobu voči pôvodnému žalovanému v 1/ rade zamietol a pôvodnému žalovanému v 1/ rade priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100 %. Tento rozsudok potvrdil aj odvolací súd rozsudkom č. k. 6Co/11/2018-979 zo dňa 20.02.2019, čím došlo k skončeniu konania

voči žalovanému v 1/ rade a v konaní zostal len žalovaný v 2/ rade (v súčasnosti len žalovaný). Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že v prípade pôvodného žalobcu išlo o cirkevnú organizáciu s prideleným IČO, ktorá vznikla 31.12.1976, ktorej Ministerstvo kultúry SR vystavilo dňa 15.07.2005 potvrdenie o právnej subjektivite. Dňa 14.02.2008 bola vyhlásená Apoštolská konštitúcia Slovaciae Scrorum Antistites o vzniku diecéz a zmene hraníc a mien diecéz a cirkevných provincií, na základe čoho došlo k zmene označenia Bratislavsko - trnavskej arcidiecézy na Trnavskú arcidiecézu, ktorá má právnu kontinuitu po Bratislavsko - trnavskej arcidiecéze a je tým istým subjektom, ktorý bol zriadený Apoštolskou konštitúciou Qui Divino z 30.10.1977. Dôvodil, že podľa vyhlásenia o právnej subjektivite Slovenských cirkevných útvarov latinského obradu zo dňa 12.06.2009 sú na území Slovenskej republiky 2 metropolitné arcidiecézy a to Bratislava a Košice, a 6 diecéz a to Trnava, Nitra, Žilina, Banská Bystrica a Rožňava, pričom každý z týchto cirkevných útvarov ma plnú právnu subjektivitu na svojom území. Trnavská arcidiecéza má teda vlastnú právnu subjektivitu iba na jej aktuálne určenom území, novými právnickými subjektami cirkvi schopnými spravovať majetky nachádzajúce sa na jej vlastnom území a majúcimi práva a povinnosti voči štátnym orgánom je každý jeden z 8 cirkevných útvarov: Bratislava, Košice, Nitra, Žilina, Spiš, Rožňava, Banská Bystrica a Trnava. Poukázal na výzvu pôvodného žalobcu doručенú žalovanému dňa 21.04.2006 na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam a na vydanie nehnuteľných vecí v k. ú E., ktorá obsahuje aj konštatovanie, že nehnuteľnosti boli pôvodne v pozemkovej knihe zapísané v prospech cirkevnej právnickej osoby Ostrihomská kapitula a prešli do vlastníctva štátu z dôvodu uvedeného v § 3 ods. 1 písm. c) zákona č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na medzinárodnú dohodu z januára 1928 uzatvorenou medzi Česko-slovenskou republikou a Svätou stolicou s názvom „Modus Vivendi“ platnú od 02.02.1928, podľa ktorej sa zúčastnené strany dohodli, že žiadna diecéza Česko-slovenskej republiky nebude presahovať štátne hranice a že bude uzatvorená dohoda o novom ohraničení a dotáciách diecézám. Z rozhodovacej činnosti považoval súd prvej inštancie za všeobecne známu skutočnosť, že Ministerstvo kultúry SR Bratislava potvrdením zo dňa 17.01.2006 oznámilo, že právnym subjektom s právom nástupníctva do vlastníctva všetkých nehnuteľností Rímskokatolíckej cirkvi, ktoré sú pozemnoknižne zapísané na zahraničné subjekty Rímskokatolíckej cirkvi, ako sú napr. Ostrihomské arcibiskupstvo, Ostrihomská (stoličná) kapitula, Ostrihomský seminár, Ostrihomská fundácia (pokladnica), Fundácia Ostrihomského primasa a podobne, je pôvodný žalobca, teda Rímskokatolícka cirkev Bratislavsko-Trnavská arcidiecéza, čo vychádzalo z pápežskej konštitúcie zo dňa 30.12.1977 a z dohody „Modus Vivendi“ zo dňa 02.02.1928.

3. Súd prvej inštancie sa zaoberal otázkou, či Rímskokatolícka cirkev je právnym nástupcom po Ostrihomskej kapitule, a v tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia (Najvyšší súd SR 3 Cdo 119/2002, sp. zn. 2 Cdo 208/2009, sp. zn. 3 Cdo 200/2010, Krajský súd v Bratislave sp. zn. 17Co/257/96, Ústavný súd SR sp. zn. II. ÚS 42/2011, IV. ÚS 216/2011 a III. ÚS 373/2012), na základe ktorých dospel k záveru, že právnym nástupcom vo vlastníctve všetkých nehnuteľností Rímskokatolíckej cirkvi, ktoré sú zapísané pozemnoknižne na zahraničné právne subjekty a nachádzajú sa na území Slovenskej republiky je príslušné biskupstvo, na území ktorého sa nehnuteľnosti nachádzajú. Poukázal na Apoštolskú konštitúciu „Slovaciae sacrorum Antistites“ o vzniku diecéz a zmene hraníc a mien diecéz a cirkevných provincií zo dňa 14.02.2008, na základe ktorej zanikla Bratislavsko-trnavská arcidiecéza a boli zriadené nové diecézy. Konštatoval, že právne nástupníctvo z pôvodného žalobcu Rímskokatolícka cirkev, Bratislavsko-trnavskej arcidiecézy so sídlom v Trnave na Rímskokatolícku cirkev, Biskupstvo Nitra, je preukázané potvrdením Ministerstva kultúry Slovenskej republiky zo 16.03.2009 o právnej subjektivite Rímskokatolíckej cirkvi, Biskupstvo Nitra a v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 87/2010 zo dňa 16.03.2011 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 139/2010 zo dňa 10.03.2011. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal otázkou, či výzva pôvodného žalobcu na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam zo dňa 13.04.2006 adresovaná a doručенá žalovanému dňa 21.04.2006 spĺňa alebo nespĺňa minimálne náležitosti určitosť výzvy spôsobilej vyvolať účinky vymedzené v Zákone o navrátení vlastníctva. V tejto súvislosti s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR konštatoval, že takáto výzva na svoju platnosť musí obsahovať katastrálne územie a označenie príslušnej pozemnoknižnej vložky. Poukázal aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 12/2010 zo dňa 07.07.2010, podľa ktorého je na splnenie požiadavky určitosť výzvy splnená požiadavka minimálnej konkretizácie nehnuteľností označením pozemkovoknižnej vložky a katastrálneho územia. Konštatoval, že žalobca, resp. jeho právny predchodca si zákonom stanoveným spôsobom neuplatnil svoje právo včas, teda do 30.04.2006, čo má za následok preklúziu, teda zánik práva. Výzva pôvodného žalobcu zo dňa 13.04.2006 adresovaná a doručенá žalovanému neobsahuje údaj čísla pozemnoknižnej vložky, tento nedostatok

žalobca, resp. jeho právnych predchodca neodstránil včas, teda do 30.04.2006 a preto súd prvej inštancie žalobu zamietol. S ohľadom na formálny nedostatok výzvy na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam, ktorý má za následok zamietnutie žaloby, súd prvej inštancie sa nezaoberal ďalšími otázkami, ako napríklad vyhodnocovanie aktívnej legitímácie žalobcu, pasívnej legitímácie žalovaného a skúmanie, či sporné nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu v rozhodnom období a zároveň aj zákonným spôsobom. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej ako „CSP“) tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100 %.

4. Uvedený rozsudok napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca. Žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe žalobcu vyhovie, alternatívne zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodil, že nemohol vo výzve na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam uviesť označenia z pozemnoknižnej vložky z dôvodu, že bola zničená vojnovými udalosťami, teda na základe vis major. Konštatoval, že túto skutočnosť aj v predmetnej výzve uviedol a predložil v nej potvrdenia Správy katastra Nové Zámky o neexistencii pozemkovej knihy v kat. úz. E., pričom predložil všetky relevantné a dostupné doklady. Mal za to, že oprávnená osoba si v lehote do 30.04.2006 uplatnila písomne svoj reštitučný nárok, čím došlo k vzniku nároku na navrátenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Zároveň uviedol, že doplnenie ďalších náležitostí k výzve mohlo byť urobené aj po uplynutí lehoty na podanie výzvy. Poukázal na účel Zákona o navrátení vlastníctva, ktorým je náprava krívd spôsobených na majetku cirkvi a náboženských spoločností. Dôvodil, že Zákon o navrátení vlastníctva vymedzuje náležitosti výzvy na vydanie nehnuteľností len po formálnej stránke, nie po obsahovej a požiadavka písomnej výzvy je len podmienkou vzniku nároku na vydanie vecí, no neurčuje obsah právneho nároku na vydanie nehnuteľných vecí a preto žalobca len mal osvedčiť oprávnenosť nároku a prípadne mal byť vyzvaný na doplnenie dokladov. Vyjadril sa, že nie je možné spravodlivo od oprávnenej osoby žiadať, aby uviedla číslo pozemnoknižnej vložky, keď je potvrdené, že neexistuje a preto zamietnutie žalovaného z uvedených dôvodov považuje za prísne formalistické a v reštitučných veciach neprípustné. Zároveň vyjadril nesúhlas s priznaním nároku na náhradu trov konania v prospech žalobcu s odôvodnením, že súd prvej inštancie neskúmal dôvody hodné osobitného zreteľa. Konštatoval, že vojnové udalosti, pri ktorých došlo k zničeniu pozemnoknižnej vložky, sú dôvodom hodným osobitného zreteľa. Súčasne navrhol odvolaciemu súdu, ak by sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, aby vo výroku svojho rozhodnutia pripustil dovolanie, v ktorom by sa riešila právna otázka náležitostí výzvy pre katastrálne územie, v ktorom došlo k zničeniu pozemnoknižnej vložky vplyvom vojnových udalostí, teda na základe vis major na vydanie nehnuteľných vecí vymedzených Zákonom o navrátení vlastníctva tak po formálnej stránke, prípadne po stránke obsahovej a tiež otázku, či si žalobca svoje právo uplatnil u žalovaného riadne a včas. Tento návrh zdôvodnil aj tým, že je podaných niekoľko žalôb s rovnakým skutkovým a obdobným právnym základom ako v súdnej veci, kde bola zničená pozemnoknižná vložka na základe vojnových udalostí.

5. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a vecne správny. Dôvodil, že žalobca nepreukázal v stanovenej prekluzívnej lehote akým spôsobom a či vôbec prešli tieto nehnuteľnosti do vlastníctva štátu v rozhodnom období, a preto jeho nárok aj z tohto dôvodu zanikol pre neurčitosť. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 419/09 zo dňa 15.12.2009, ktorý ako zjavne neopodstatnenú zamietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky voči rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 20C/343/2007-342 zo dňa 19.06.2008 a rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/247/2008 zo dňa 28.04.2009, a v ktorom sa Ústavný súd stotožnil s názorom Krajského súdu v Galante, že v prípade Zákona o navrátení vlastníctva kladie zákonodarca prísnejšie požiadavky na oprávnené osoby, čím bola spôsobená aj nepoužiteľnosť skoršej judikatúry súdov v tzv. cirkevných reštitučných veciach a zároveň vyslovil, že aj prípadné doplnenie výzvy na vydanie nehnuteľností malo byť uskutočnené do 30.04.2006 vrátane, pričom ak výzvu oprávnenej osoby nemožno považovať za riadnu a včasnú, je nadbytočné zaoberať sa otázkou, či žalobcovi prislúchalo jeho postavenie oprávnenej osoby, resp. či žalovaným prislúchalo postavenie povinných. V závere žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie

je vecne správne a odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP potvrdil.

7. Podľa § 387 odsek 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 odsek 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, príp. doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 20.04.2007 podal žalobu pôvodný žalobca Rímskokatolícka cirkev Bratislavsko-trnavská arcidiecéza voči žalovaným v 1/ rade Slovenský pozemkový fond a v 2/ rade LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, žalobu o vydanie nehnuteľných vecí. Uznesením č. k. 10C/92/2007-420 zo dňa 23.10.2009 súd prvej inštancie vyhovel návrhu, aby do konania na miesto doterajšieho žalobcu vystúpila Rímskokatolícka cirkev, Biskupstvo Nitra (súčasný žalobca). Súd prvej inštancie uznesením č. k. 10C/92/2007-733 zo dňa 10.06.2015 pripustil zmenu žalobného návrhu a v zostávajúcej časti konanie vzhľadom na čiastočné späťvzatie návrhu zastavil, pričom v tejto časti uznesenie súdu prvej inštancie odvolací súd zrušil uznesením č. k. 5Co/930/2015-751 zo dňa 30.11.2015 a súd prvej inštancie znovu rozhodol uznesením č. k. 10C/92/2007-763 zo dňa 30.09.2016. Dňa 21.09.2017 vydal súd prvej inštancie čiastočný rozsudok č. k. 10C/92/2007-930, ktorým žalobu voči žalovanému v 1/ rade zamietol, pričom toto rozhodnutie potvrdil aj odvolací súd rozsudkom č. k. 6Co/11/2018-979 zo dňa 20.02.2019. Následne o žalobe rozhodol súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom.

10. Keďže odvolací súd dospel k tomu, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je správny a dostatočne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ustanovením § 387 ods. 2 CSP opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvoinštančnom rozhodnutí, vrátane citácie právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad.

11. Na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vyčerpávajúco správne, skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, z ktorých vyvodil svoje právne závery a tieto aj primerane vysvetlil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by súd prvej inštancie jednostranne aplikoval príslušné ustanovenia právnych predpisov, čo by bolo popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie sa zrozumiteľným spôsobom vysporiadal s dôvodmi, pre ktoré žalobu zamietol. Žalobca sa v odvolaní zameral primárne na poukázanie, že výzva na vydanie nehnuteľných vecí mala predpísané náležitosti podľa ust. § 5 ods. 1 Zákona o navrátení vlastníctva a že bola uplatnená riadne a včas, preto aj odvolací súd skúmal splnenie náležitostí predmetnej výzvy v zmysle ust. § 5 ods. 1 Zákona o navrátení vlastníctva. Súd prvej inštancie napadnutom rozsudku podrobne vysvetlil svoje úvahy o tom, kedy možno výzvu na vydanie nehnuteľných vecí považovať za určitú, pričom v tejto súvislosti poukázal aj na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR (I. ÚS 12/2010 či I. ÚS 250/2010), ale aj Krajského súdu v Nitre (9Co/28/2012). Odvolací súd sa plne pridrižava uvedených rozhodnutí a nie je mu známy dôvod, pre ktorý by sa mal od ustálenej súdnej praxe odchýliť.

12. V súvislosti so samotnou výzvou podľa § 5 ods. 1 Zákona o navrátení vlastníctva odvolací súd konštatuje, že nie je možné upustiť od požiadavky určitosti tejto výzvy ako jednostranného právneho úkonu. Určitosť je podmienka platnosti takejto výzvy v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka, avšak vzhľadom na skutočnosť, že v § 5 ods. 1 Zákona o navrátení vlastníctva nie je bližšie vymedzený obsah pojmu „výzva a jej náležitosti“, musí sa stanovenie minimálnych kritérií požadovaných na jej platnosť spravovať takým výkladovým pravidlom, ktoré sleduje naplnenie účelu zákona. Pri stanovení takýchto minimálnych kritérií pre určitosť a teda aj platnosť výzvy na vydanie nehnuteľných vecí, nesmie byť opomenuté ani to, či obsah výzvy je spôsobilý vyvolať zákonodarcom zamýšľané účinky a rovnako nemožno opomenúť a treba prihliadnúť na konkrétne okolnosti veci, vrátane subjektu oprávnenej a povinnej osoby. Pri výzve oprávnenej osoby podľa § 5 ods. 1 Zákona o navrátení vlastníctva nie je

možné upustiť od požiadavky minimálnej konkretizácie nehnuteľností, ku ktorým si oprávnená osoba uplatňuje reštitučný nárok a zároveň nie je možné upustiť od uvedenia dôvodu, o ktorý svoj nárok opiera. Požiadavka minimálnej konkretizácie nehnuteľností, splnenie ktorej je podmienkou pre určitosť výzvy na vydanie nehnuteľných vecí, je splnená vtedy, ak je v nej označená príslušná pozemnoknižná vložka a katastrálne územie (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 12/2010 zo dňa 07.07.2010 a III. ÚS 373/2012 zo dňa 30.04.2009).

13. Odvolací súd konštatuje, že pre splnenie požiadavky určitosti výzvy okrem presnej špecifikácie nehnuteľností by postačoval len odkaz na katastrálne územie a pozemnoknižnú vložku, alebo len pripojenie listín. Ak by k výzve na vydanie nehnuteľných vecí bola bližšia špecifikácia nehnuteľností a predloženie listinných dokladov doplnené neskôr (avšak najneskôr do 30.04.2006), tak by bol nedostatok určitosti zhojený, ale len za predpokladu, že z obsahu výzvy posudzovanom v kontexte s ostatnými listinami by bol zrejmý rozsah uplatňovaného reštitučného nároku. Za takúto výzvu však nemožno považovať výzvu žalobcu, ktorou vyzval žalovaného na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam v katastrálnych územiach, v ktorých uvedené nehnuteľnosti vlastní alebo ich spravuje, okrem tých, na vrátenie ktorých ho už vyzval jednotlivými konkrétnymi výzvami.

14. Odvolací súd zhodne s právnym názorom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že tento právny úkon žalobcu nebol určitý a nekonkretizoval ani dôvody navrátenia vlastníctva, keď poukaz na ust. § 3 ods. 1 Zákona o navrátení vlastníctva nie je postačujúci a preto táto výzva nespĺňa zákonom požadované náležitosti výzvy. Žalobca si teda v zákonnej lehote neuplatnil svoje právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam právne aprobovaným spôsobom, jeho právo v zmysle ust. § 5 ods. 1 Zákona o navrátení vlastníctva zaniklo. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

15. Žalobca v odvolaní žiadal odvolací súd, aby v prípade, ak sa stotožní s názorom súdu prvej inštancie, vo výroku pripustil dovolanie, v ktorom by sa riešila otázka náležitostí výzvy pre katastrálne územie, v ktorom došlo k zničeniu pozemnoknižnej vložky vplyvom vojnových udalostí, teda na základe vis major na vydanie nehnuteľných vecí vymedzených Zákonom o navrátení vlastníctva tak po formálnej stránke (písomná forma) prípadne po stránke obsahovej. Odvolací súd nepovažoval za potrebné voči svoju rozsudku pripustiť dovolanie, pretože žalobca nešpecifikoval presne dovolaciu otázku, ktorá by sa mala v dovolacom konaní riešiť a navyiac otázku náležitostí výzvy už bola vo viacerých rozhodnutiach NS SR riešená.

16. Žalobca v odvolaní namietal aj skutočnosť, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania nezaoberal dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, pričom tvrdil, že udalosti, počas ktorých došlo k zničeniu pozemnoknižnej vložky, sú dôvodom hodným osobitného zreteľa. Súd prvej inštancie sa zaoberal dôvodmi hodnými osobitného zreteľa v bode 15 napadnutého rozsudku, kde uviedol, že nevhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 CSP, pričom dodal, že žalobca je právnickou osobou pôsobiacou na území Slovenskej republiky a nepreukázal, že by sa nachádzal v takej majetkovej situácii, že prípadná náhrada trov konania by mohla byť pre neho likvidačná. Odvolací súd sa plne stotožňuje s uvedeným názorom súdu prvej inštancie a námietku žalobcu považuje za nedôvodnú, pričom ani zničenie pozemnoknižnej vložky v dôsledku vojny (vis major), nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa, ktorý by umožnil aplikáciu ust. § 257 CSP.

17. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu podľa ust. § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

19. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).